SPORT

arta · cultura · literatura · ştiinţa

Boxeur antic

Prejudecăţi false în sport

„O expunere prin care se încearcă a demonstra falsitatea afirmaţiei că sportul s'ar desvolta numai în contact cu străinătatea

Omul modern a învins spaţiul. Interdependenţa economică şi culturală a popoarelor a devenit o realitate mondială. Din aceste cauze izolaţionismul de altă dată a devenit cu neputinţă. Graniţele ţărilor devin cu încetul, mai mult o linie de demarcaţie administrativă, tinzând spre o totală dispariţie.

Şi înainte s'a preconizat un contact cât mai strâns între popoare nu numai în domeniile economice şi spirituale, dar şi în sport. S'a spus întotdeauna, şi se mai afirmă şi acum, că numai printr'un trafic sportiv intens cu ţările străine, se poate ridica valoarea technică a sportului indigen.

Să vedem acum, în ce măsură s'a adeverit această afirmaţie, care nu a rămas literă moartă şi a devenit o realitate palpabilă între cele două războaie mondiale, când competiţiile internaţionale deveiseră săptămânale, dacă nu chiar zilnice.

Ce am profitat noi din contactul sportiv pe care l-am avut cu ţările mai ridicate din punct de vedere sportiv? Ne-am ameliorat oare pregătirea technică de pe urma acestui contact?

La această întrebare trebue să răspundem categoric: nu, fiindcă în cele mai multe sporturi, deşi nu suntem inferiori ca număr de sportivi, faţă de alte ţări cu cari am fost în contact, nu am putut egala nivelul tehnic, concretizat prin rezultate ale acestor popoare.

Lipsa unei tradiţii sportive nu motivează îndestul insuficienţa noastră, fiindcă şi alte ţări cari s'au pus la lucru în această privinţă, au atins un nivel mai ridicat decât noi şi într'un timp mai scurt, decât ne a stat nouă la dispoziţie.

Să privim numai rezultatele Italiei fasciste, care a favorizat sportul pentru scopuri politice reacţionare, dar nu este mai puţin adevărat, că într'un timp scurt a reuşit să ne întreacă în sport fără să fie mai avansat în momentul plecării, decât noi. Il dăm ca exemplu pe Lanzi şi Oberweger în atletism, Squadra Azzurra în football, Costoli la nataţie şi aşa mai departe.

La noi contactul cu străinătatea nu a adus rezultate reale, fiindcă imitând numai metode sau sisteme străine de a practica un anumit sport, noi am rămas cu imitaţia, fără să studiem sau să adoptăm o pregătire temeinică care să fie baza unei culturi sportive serioase.

Imitaţia nu are decât o valoare limitată şi factorul cel mai important de progres în sport, este ca şi în toate materiile sociale, o pregătire sistematică.

Pentru ridicarea technică a sportului, nu ar fi deci nevoe de un contact sportiv cu străinătatea fiindcă nu aceasta contribue la ameliorarea technică în sport, ci înainte de toate punerea unei baze ştiinţifice a mişcării sportive. Dar, pentru a putea pune aceste baze serioase mai este nevoe de crearea unor condiţii sociale, cari să permită desvoltarea sportului. In această direcţie, deabia acum am început să lucrăm.

Spre a dovedi cele de mai sus, s'ar putea face o experienţă de laborator dacă în materie socială cum este sportul, experienţele de laborator ar fi posibile. S'ar putea pregăti o generaţie de sportivi izolaţi de orice contact cu cei din afară, aplicând anumite metode de antrenament. S'ar vedea după un timp, că aceşti sportivi izolaţi vor fi cel puţin egali, dacă nu şi mai buni decât ceilalţi.

O experienţă uriaşă de acest gen s'a făcut în Uniunea Sovietică.

U. R. S. S. a fost izolată aproape complect timp de mai bine de douăzeci de ani şi din punct de vedere sportiv. Deşi această izolare nu a fost ermetică nici în materie de sport, dar practic, cele câteva turnee sportive în străinătate ale unor sportivi sovietici, sunt ca şi neglijabile. Totuşi în Uniunea Sovietică, s'a desvoltat în acest timp o mişcare sportivă mai profundă în amploarea ei ca în oricare altă ţară şi cu rezultate technice, cel puţin egale cu cele ale altor ţări, cari au avut posibilitatea unor întâlniri internaţionale foarte dese.

*

Prin cele scrise nu am vrut să dovedim, că întâlnirile internaţionale sportive nu sunt necesare. Din contra, sportul fiind un factor excelent de apropiere şi de înfrăţire între cele mai îndepărtate popoare trebue exploatat la maximum din acest punct de vedere, spre a contribui şi în acest fel la crearea bazelor sănătoase ale unei păci durabile.

Tot ce am vrut să demonstrăm, este ideia că un progres technic în vreo ramură de sport, nu se produce spontan, cum afirmă unii, în urma unor întâlniri internaţionale, cât de dese ar fi acestea.

Progresul technic în sport, poate fi rezultatul numai al unei pregătiri ştinţifice serioase care cere timp îndelungat şi multă pricepere.

E. Horn

GLENN MORRIS

Te ştiu numai dintr'o fotografie,
Cu părul retezat, căzut pe frunte,
Privirile metalice şi crunte
Sclipind de o superbă energie.

Priveşti la cei ce vor să te înfrunte:
De ce te laşi cuprins de nostalgie?
Pe trăsături olimpica făclie
Iţi dă tăria cremenei de munte.

Inalt şi dur arunci la greutate,
Alergi şi sari c'o antică splendoare,
Mişcările îţi par sculptate

In marmoră în veci nepieritoare,
Aplauzele curg neîncetate,
Dar tu zâmbeşti senin, cu nepăsare...

Ion Stoica

Spiritul de echipă

Unsprezece oameni nu pot alcătui întotdeauna o echipă de football

Unsprezece jucători de football nu formează întotdeauna o echipă, oricât de mare ar fi talentul lor şi oricât de paradoxal ar părea lucrul acesta.

Când a retrogradat în liga a doua, Aston Villa — clubul milionarilor din Birmingham — a cumpărat o echipă nouă, în care fiecare om era un nume celebru în footballul insulei. Dar a rămas şi mai departe tot în liga secundă. Ceeace înseamnă că un carnet de cecuri nu e deajuns pentru a face o echipă de football.

Charlton Athletic era o formaţie necunoscută. A câştigat campionatul ligii a treia, în anul următor a câştigat titlul ligii a doua şi promovând în prima s'a clasat în locul al doilea. Performanţa este extraordinară şi pentru footballul englez.

Dar explicaţia ei este mai interesantă. Aston Villa avea numai unsprezece jucători mari. Charlton Athletic era o echipă de football.

*

Diferenţa este esenţială. Pentrucă în jocul de football nu individualităţile hotărăsc victoria ci ansamblul şi aceasta este cu totul altceva. Virtuţile indivizilor au, desigur, importanţa lor dar sunt de multe ori inutile dacă nu sunt stăpânite de un spirit unitar. Şi acesta este spiritul de echipă.

Inainte de toate spiritul de echipă exclude egoismul. Footballul este o şcoală minunată dar aspră. El pretinde tânărului forţă şi inteligenţă, talent şi viteză. Jucătorul de footboll nu are însă dreptul să folosească aceste însuşiri splendide pentru el. Ci pentru partenerul cel mai bine plasat. Ele îi pot aduce gloria dar el trebue să renunţe la ea pentrucă este incorect dacă aceasta îl preocupă mai mult decât victoria. Iar victoria este întotdeauna a echipei chiar dacă uneori o realizează numai un singur om.

Intr'un match de football totul este subordonat ansamblului.

In cele nouăzeci de minute de luptă nu-i este îngăduit niciunui jucător să aibe alt ideal decât idealul echipei sale. Oricâtă strălucire ar avea jocul lui, oricâtă artă şi fantezie ar avea el însuşi, rămâne totuşi un egoist păgubitor dacă nu se dărueşte întreg şi continu echipei sale, cu riscul de a rămâne anonim în cel mai mare match al vieţii sale.

Inaintaşul, care riscă un goal pentru a cuceri publicul şi jucătorul, care nu-şi sacrifică ambiţia şi dorinţa de a se evidenţia, nu sunt coechipieri. Pot fi proşti sau vedete. Şi între ei nu este o deosebire atât de mare.

Fiecare dintre cei unsprezece oameni joacă pentru partener; niciodată pentru el însuşi. Aceasta este cea mai mare obligaţie morală de pe stadion.

Arsenal din Londra avea doui interi formidabili: Alec James şi David Jack. Cel dintâi era un artist al mingiei şi avea o fantezie uluitoare, căreia îi sacrifica uneori totul. Cel de al doilea era un savant al jocului de football, un mare anonim, în fond, care nu creea decât pentru echipă. Alec James a rămas un idol al tribunelor. David Jack continuă să fie un model.

Acesta este, în linii mari spiritul de echipă. El este determinat, desigur, şi de educaţia sportivă a indivizilor dar şi de o îndelungată viaţă de club sau echipă.

Continentul a avut două mari echipe de football: Wunderteam şi Squadra Azzura. In ele au jucat oameni excepţionali: Sindelar, Vogl I, Nausch, Gshweidl, deoparte, Meazza, Ferraris, Orsi, Guaita, în cealaltă. Dar aceste două echipe mari nu au fost mari numai prin valoarea individualităţilor, cari le formau ci şi printr'un desăvârşit spirit de ansamblu. Şi Wunderteam şi Squadra Azzurra au rămas ani dearândul neschimbate. Jucătorii se cunoşteau, se stabilise între ei o simpatie puternică şi aveau toţi aceeaşi conştiinţă a forţei lor. Erau prieteni. Ori, în ultimă esenţă, spiritul de echipă este tocmai această prietenie.

Unsprezece oameni, cari nu sunt legaţi cu nimic spiritual, şi o conştiinţă profesională nu este singură deajuns, cari nu se bucură sincer pentru succesul partenerului şi sunt indiferenţi fiecare faţă de celălalt nu alcătuesc, pentru nimic în lume, o echipă de football.

S'ar părea că ei trebue să fie neapărat sentimentali. Nu este, desigur, deajuns dar nu este nici inexact. Cei mai mari jucători de football au fost toţi nişte romantici. Chiar atunci, când au uimit lumea printr'un raţionalism technic excepţional, au rămas nişte sentimentali îndrăgostiţi de jocul şi echipa lor.

Se vede, deci, că acest spirit de echipă este şi el o formă de tradiţie. El se creează cu timpul şi toate aspectele lui sunt la fel de frumoase. Este un merit netăgăduit al jocului de football de a desvolta în indivizi diferiţi, cu temperamente opuse şi concepţii deosebite, această coeziune, care face din ei un tot acţionând aproape automat şi altruist.

Cei nouă oameni, cari compuneau echipajul unei „Fortăreţe sburătoare" jucau împreună şease săptămâni football, înainte de a forma echipajul unui avion. Tocmai pentrucă jocul de football desvoltă acest spirit de echipă atât de fericit şi important pentru victorie.

Este un lucru, care trebue să dea de gândit tuturor. Pentrucă face din football o realitate spirituală utilă nu numai splendidă.

— **x. y. z.** —

Startul înainte şi acum.

Cugetările unui jucător de foot-ball

● **Este stupid să declari sentenţios, că mingia este rotundă şi că din această cauză ar putea să favorizeze şi o echipă slabă, fiindcă rotundă fiind, tot spre poarta echipei mai slabe se va rostogoli mai des.**

● **Un înaintaş bun va nimeri poarta, chiar dacă barele ar fi invizibile.**

● **Nu trebe să fii jongler ca să trimiţi mingia acolo unde trebue, ci trebue înainte de toate, să fii stăpân al propriului tău corp.**

● **O echipă este mai mult decât 11 jucători laolaltă.**

● **Un match durează 90 de minute şi nu este câştigat decât în minutul al nouăzeci şi unulea.**

● **Portar bun au numai echipele cu fundaşi buni, fiindcă nici cel mai bun portar nu poate face nimic dacă înaintaşul advers trage nejenat.**

● **Footballul este o ştiinţă care trebue învăţată după note şi nu se poate fluera după auz, chiar dacă ai ureche bună.**

● **Mingia fuge mai repede decât jucătorul, dar numai dacă şi jucătorul fuge mai repede decât adversarul lui direct.**

● **E stupid să spui, că în football întâi trebue să nu capeţi goaluri şi numai pe urmă trebue să ştii să marchezi, când şi contrariul este adevărat: Dacă înainte de toate vei marca goaluri adversarul tău nu va avea timp să marcheze el ţie.**

● **Un match nul în deplasare este o victorie, dar un match câştigat în deplasare ce este? Este un punct în plus în clasament.**

● **Există un singur sistem infailibil în football. Să ai un jucător totdeauna acolo unde este şi mingia.**

● **Jocul cel mai eficace îl are echipa care marchează un punct mai mult decât adversarul.** (Gâgă)

● **Dacă credeţi, că după 12 „pauseuri deştepte" se mai poate scrie încă una atunci vă înşelaţi.**

Din cugetările unui atlet

● Viaţa este o cursă de garduri, dar nu se ştie unde este sosirea.

● In atletism succesul se măsoară cu centimetrul şi cu secundele, deci cu spaţiul şi cu timpul, dar nu este nevoe să fii filosof.

● Numai în atletism poţi ajunge la destinaţie având cuie în pantof.

Din cugetările unui boxer

● *Viaţa este un match de box, intervine gongul când este mai frumoasă.*

● *O lovitură nu vine niciodată singură, ci este urmată de alta.*

● *Cel care nu ştie să se apere, nu va şti niciodată să atace.*

● *In box, numai cel ce nu riscă câştigă.*

● *Acela care la 20 de ani nu este iute, la 25 de ani nu este rezistent, la 30 de ani nu este rutinat... nu va mai deveni boxer niciodată.*

● *Numai în box nu trebue să ştii să numeri, fiindcă numără altul pentru tine.*

● *Cu multe lovituri mici, poţi dărâma un munte... de om.*

● *In căsătorie lucrurile se petrec invers ca la box, numai cel ce abandonează câştigă.*

(Culese de-out-)

Sensul intelectual al sportului

Părerea quasi-unanimă a celor care urmăresc sportul şi în afara arenei unde se exteriorizează muşchii, este că asupra sportului s'a spus până acum totul. Natural, totul asupra sensurilor comune pe care, îndeobşte, le primeşte sportul.

S'a spus totul despre binele pe care îl face sportul sănătăţii şi ajutorul incomparabil pe care îl dă la oţelirea trupului. S'a spus totul despre faptul că cere şi creiază caractere. Dar nu s'a spus totul încă despre faptul că cere inteligenţă.

Sportul este o muncă (pentru că muncă se numeşte ceeace pretinde o sforţare în vederea obţinerii unui rezultat, recte sănătatea şi vigoarea trupului), sau o atitudine, în care sensurile comune se confundă, dar în care noţiunile superioare rămân pe plan principal.

Sportivii-spectatori (această categorie pe care cu atâta injusteţe o numim sportivă), cunosc foot-ballul, de pildă, numai ca spectacol. Ei bine, cei care cunosc foot-ballul numai prin această prismă oculară, numai din această atitudine de vizitator de grădină zoologică în care 22 de maimuţoi joacă pe voie, îşi vor da cu greu seama de efortul intelectual în schimbul căruia cel mai înalt grad de perfecţie în joc, poate fi atins. Acesta este sensul necomun, despre care vorbeam mai sus, şi care scapă multora.

Reflexul şi judecata formează un event întotdeauna câştigător în sport. Sportivul este chemat în fiecare moment să evalueze şi să compare, şi asta cu cea mai mare rapiditate, promptitudinea în decizii fiind cu regularitate la baza gestului sportiv.

Intr'o „carte a foot-ballului", — dacă aceasta se va scrie vreodată, — se pot menţiona la loc de cinste lucrurile de mai sus. Operaţiunile intelectuale pretinse de foot-ball sunt o entitate deloc neglijabilă. Ele s'ar reduce la: conceperea situaţiei; ghicirea psihologiei adversarului; intuiţia stării sufleteşti colective a partenerilor; ca rezultantă: alegerea şi conceperea loviturii de jucat (pentru că, printre numeroasele lovituri posibile, nu există realmente decât una hotărîtoare care trebuie jucată); decizie şi execuţie. Şi tot ce am înşirat până acum se va produce momentan şi instantaneu; toate acestea sunt cu adevărat operaţiuni intelectuale ultra-rapide, iar nu reflexe.

Şi acum ne vine în minte o întrebare legitimă, după aceste scurte incursiuni prin cultura şi pedagogia sportivă: până când sportul va fi înlăturat dela sensul intelectual ce îi revine în mod incontestabil şi fără revendicări?

Victor Bănciulescu

CALEIDOSCOP

In istoria evoluţiei educaţiei fizice, gimnastica suedeză a avut rolul său bine determinat. Ea a primit însă cel mai mare vot de blam tot cu ocazia unui eveniment istoric, care marca rafinarea gustului tineretului.

Episcopul Dupanloup făcea una din obişnuitele sale inspecţii la un colegiu din Franţa, în care se introdusese gimnastica suedeză. Explozia de indignare a elevilor, în timpul vizitei, este remarcabilă: „Teribil ne plictisim, Monseniore, cu jocul ăsta!"

Metoda suedeză şi-a trăit sorocul — binefăcător ca pioner al sportului — lăsând loc exerciţiilor şi probelor de curaj şi energie, mai puţin rigide şi plicticoase, mai pline de spontaneitate, creind stimulente şi desvoltând iniţiativa.

Sportul închină un gând pios memoriei curagioşilor elevi ai colegiului din Franţa!

Este curios cât de uşor pot fi induşi în eroare oamenii.

Un poet francez a scris, în clipe de tensiune afectivă, un vers trist: „Je hais les départs qui dépassent les lignes".

Şi s'au găsit mulţi cronicari sportivi care să-l copleşească cu anateme pe bietul poet, pentrucă nu a sesizat savoarea unui start atletic!

Este surprinzător cât de naivi pot fi câteodată oamenii.

Impulsurile care au dat naştere educaţiei fizice au patru origini: una biologică, decurgând din nevoia găsirii hranei, şi care se cristalizează în alergări, sărituri, căţărare şi înnot; alta socială: lupta cu semenii, cu şi fără arme; a treia mistică, având ca isvor legătura omului cu divinitatea, pe care o vedem evidenţiată mai ales prin dansuri şi, în fine, cea psihică: plăcerea produsă de mişcările făcute într'o anumită ordine.

Dar sportul încă nu s'a născut.

In altă ordine de idei, îmi amintesc de o scară etnologică utilizată în estetica literară, care enunţă apariţia metaforei pe treapta pneumatică.

Nu ştiu dacă paradoxul îşi are locul aici. Dar rămân cu impresia că metafora ca şi sportul au apărut la capătul unei evoluţii scolariforme, atunci când preocupările spirituale au înlocuit pe cele practice.

Şi nu este o vorbă aruncată în vânt: sportul este fără îndoială metafora educaţiei fizice!

Dealungul veacurilor, sportul a parcurs etape diverse într'un marş triumfal.

Indrumarea socială în educaţia fizică a urmărit să înlăture efectele rele ale specializării şi mecanizării din viaţa modernă, ceeace a dus la democratizarea sportului.

Este poate una din victoriile cele mai însemnate din istoria vastă, sbuciumată şi nescrisă a sportului.

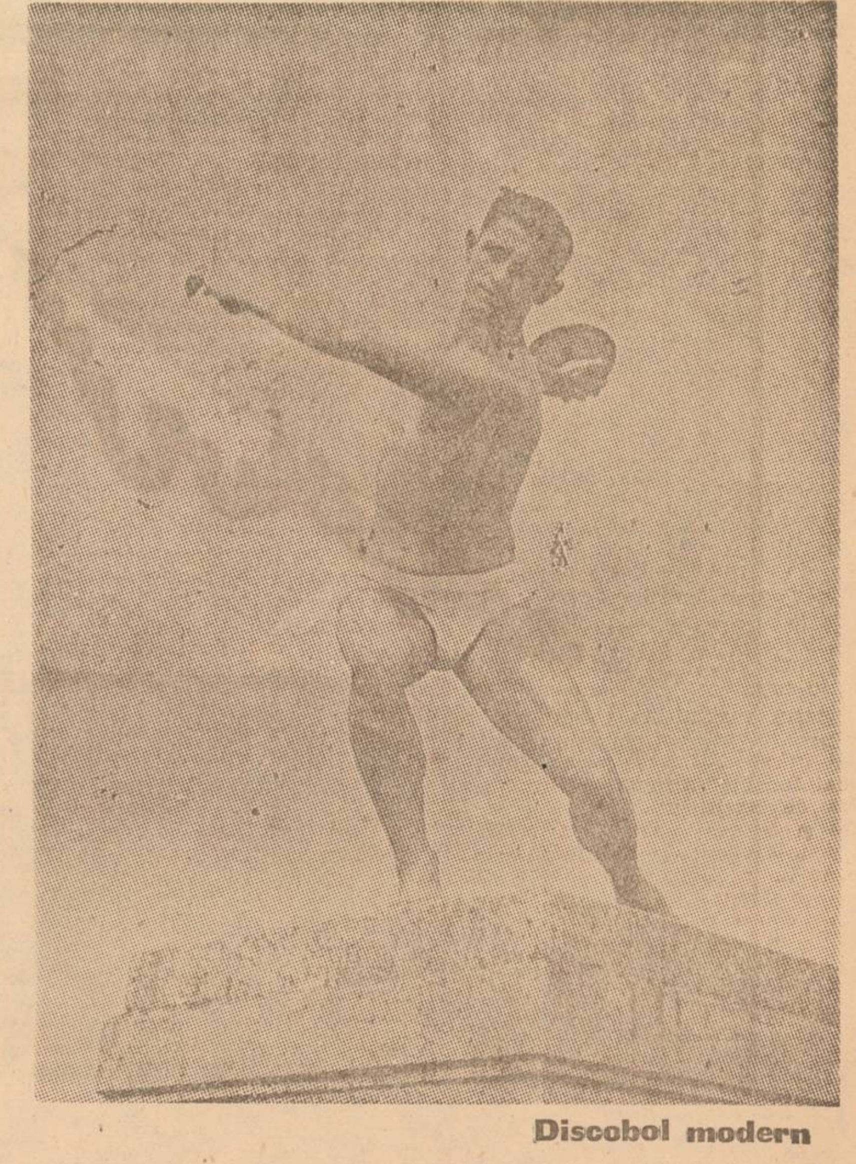
Duşmanul Nr. 1 al sportului poate fi numit, fără exagerare şi cu respectarea ierarhiei cronologice, împăratul Teodosiu I, care a avut în anul 394, proasta inspiraţie de a decreta desfiinţarea Jocurilor Olimpice. Prilejuind, desigur, lui Pierre de Coubertin decretarea reînsufleţirii sacrei flăcări olimpice.

Pedagogul german Gutsmuths a scris cea dintâi carte modernă de educaţie fizică, punând bazele educaţiei fizice şcolare.

Dar Gutsmuths a fost, peste toate prejudecăţile, un poet. El a înfrânt conservatorismul timpului său şi a spus că „sportul este un fleac necesar", pastişând pe celălalt poet, care a lansat moda „răului necesar".

Am vrea doar să-l complectăm pe pedagogul german, amintind că: „fleacul a luat proporţii!".

V. Zora

Discobol modern

„Regele footballului" nu se pricepe la football

E o întâmplare adevărată şi totul s'a petrecut aşa cum v'o povestesc. In vara anului 1934, Alfred Schäffer, cunoscut în lumea întreagă ca „Speţi" regele neîncoronat al foot-ballului, era antrenorul clubului Vulturii din Lugoj.

Pe Schäffer nu trebuie să-l prezentăm, numele lui a figurat timp de 20 de ani pe prima pagină a ziarelor sportive de pe continent. Cele mai mari cluburi au supralicitat pentru a-l avea pe jucătorul Schäffer, iar mai târziu pentru a-l avea ca antrenor.

Goalurile marcate de el, au fost aplaudate de sute de mii de spectatori. A fost jucătorul clubului MTK din Budapesta, iar mai pe urmă al Spartei din Praga, care cu el a jucat un an fără nici-o înfrângere. De aci a ajuns la „Amateur" din Viena şi la Wacker din München.

A fost antrenorul lui Hungaria, F. C. Nürnberg şi F. C. Roma, fiecare fiind campion al ţării respective.

Nu există jucător din Europa Centrală care să fi făcut o carieră asemănătoare.

Legenda povesteşte, că atunci când „Speţi" a jucat în Germania, poşta i-a înmânat o scrisoare cu adresa: „Regele Foot-ballului", — Germania.

El a reprezentat foot-ballul ştiinţific, a fost un clasic, A jucat cu mingia ca un maestru la masa de biliard. La Lugoj s'a întâmplat, când avea 45 de ani, să stopeze o mingie în centrul terenului şi să strige extremei: „fugi la colţul liniei de 16!" Până ce extrema a ajuns la locul indicat, mingia l-a aşteptat acolo.

La lovitura liberă dela 16 m. spunea portarului, dinainte, unde să se plaseze. Cu toate acestea, a tras shootul fulgerător pe lângă portar în goal. Nu odată de zece ori.

A venit la Lugoj după o grea operaţie de apendicită. A vrut să se odihnească. In acest orăşel a trăit ca în paradis. Suporterii l-au înconjurat cu atenţii şi în afara celor două şedinţe săptămânale de antrenament, şi-a petrecut timpul pescuind în Timiş sau înfruptându-se cu bunătăţile Banatului.

Jucătorii s'au ridicat într'o măsură extraordinară sub mâna lui, iar echipa a mers excelent. In scurt timp, „Speţi" s'a încadrat şi a devenit un suporter fervent al clubului. Când slubul s'a deplasat la Făget, la vreo 30 de km., pentru a disputa un joc de campionat, el a însoţit echipa.

Pe drum autobuzul a rămas fără benzină şi trebuia împins până la satul cel mai apropiat. „Speţi" nu a permis ca jucătorii să împingă autobuzul, ci a invitat oficialii să-şi scoată hainele şi punându-se în fruntea lor, a împins autobuzul sus la deal, jos în vale, până la primul sat.

Expediţia a ajuns la Făget târziu, chiar la ora fixată pentru începerea matchului. Pentru prezentările de rigoare înainte de match nu a mai rămas timp. Aşa s'a întâmplat, că publicul din Făget nu a aflat, că regele neîncoronat al foot-ballului se află printre ei, ca să zic aşa „incognito".

Jocul a fost condus de un arbitru local, care a fluierat de multe ori în dauna lugojenilor. Această împrejurare n'a prea influenţat soarta matchului, care s'a terminat cu 8:0, dar suporterii lugojeni s'au cam supărat după fiecare decizie falsă. Pe la 3 sau 4 zero. „Speţi" şi-a permis să apostrofeze pe arbitru, strigând din tribună: *„şi asta a fost off-side, domnule arbitru"*. Atât şi nimic mai mult.

Lângă Schäffer stătea un domn, numele lui nu interesează, deşi pe vremuri a fost campion de atletism şi un sportiv excelent. Acesta s'a cam supărat pe individul „străin" de lângă el, care îl apostrofase pe arbitru şi i s'a adresat cam în felul acesta: *„lasă Domnule, ce te pricepi dumneata la foot-ball?"*

Schäffer n'a răspuns nimic, nici nu a avut ce să mai spună. Această constatare neaşteptată l-a amuţit complect.

La repriză însă, când Schäffer a fost prezentat conducătorilor sportivi din Făget, cel care l-a apostrofat s'a ruşinat groaznic şi s'a furişat înapoi la locul lui cu capul aplecat.

Iar Schäffer s'a adresat preşedintelui lugojenilor, spunându-i: „Vezi, a trebuit să gonesc mingia în jurul lumii întregi, pentru a afla aici la Făget, că totul a fost în zadar şi că nu mă pricep la football". Dar după asta a râs şi el bine dispus.

S. Schlinger

(din volumul „Schiţe sportive", care va apare în curând)